

Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΕΛΛΑΔΑ

Μέχρι τις άρχές, κι ακόμα και τά μέσα του αιώνα μας, επικρατούσε ή άποψη, όχι μόνο ανάμεσα στους άνειδίκευτους στό θέμα, αλλά και ανάμεσα σε πολλούς διαπρεπείς μουσικολόγους, πώς ή μουσική δέν μπορούσε νά παίξει, στόν κόσμο τής άρχαίας Έλλάδας, ένα ρόλο ισότιμο μέ αυτόν τής γλυπτικής, τής ποίησης, του θεάτρου, τής αρχιτεκτονικής, ούτε πώς μπορούσε νά έχει πλησιάσει τά ύψη τών επιτευγμάτων στίς τέχνες αυτές. Τότε όμως οί γνώσεις μας γιά τήν άρχαία έλληνική μουσική, ήταν ακόμα πολύ περιορισμένες κι ή ύπόστασή της βασικά παρεξηγημένη από τούς μελετητές πού προσπαθούσαν νά τήν έρμηνεύσουν σ' άναλογία μέ τήν κλασική, π.χ., Δυτική μουσική, χωρίς νά φτάνουν σε κανένα θετικό συμπέρασμα. Οί παλιότεροι Εύρωπαίοι μελετητές στηρίζονταν κυρίως στην έρμηνεία τών σωζόμενων άρχαίων κειμένων, πού φαινόνταν όμως, τότε άκόμη, νά οδηγεί σ' άντιφατικά συμπεράσματα.

Γιάννης Γ. Παπαϊωάννου

Μουσικολόγος

Σιγά-σιγά όμως οι ορίζοντες πλατύναν. Πέρα απ' τὰ πολυτιμώτατα ἀρχαία κείμενα, η μελέτη τῆς εικονογραφίας παρείχε μιὰ δεύτερη ἄποψη γιὰ τὴ σπουδὴ αὐτή. Οἱ χιλιάδες ἀριστοσυγγραμμάτιες παραστάσεις μουσικῶν σκηνῶν (σὲ ἀγγεῖα κυρίως, ἀλλὰ καὶ σ' ἀνάγλυφα, σὲ χάλκινα ἀντικείμενα, σὲ γραπτὲς πηλίνες πλάκες, κ.ο.κ.) ἀποκάλυπταν, μὲ προσεκτικὴ μελέτη, ὄψιθες λεπτομέρειες γιὰ τὴν κοινωνικὴ καὶ ψυχολογικὴ θέση τῆς μουσικῆς στὸν ἀρχαῖο κόσμο, ἀλλὰ καὶ τεχνικὲς λεπτομέρειες (ὁ τρόπος ποῦ παίζονταν, π.χ. ἡ λύρα καὶ ὁ αὐλός, ἐνῶταν πληροφορίες γιὰ κλίμακες καὶ τρόπους, γιὰ εἶδος μουσικῆς κλπ.). Ἐταί, οἱ συνδυασμοὶ δύο πηγῶν, γραπτῶν καὶ εικονογραφικῶν στοιχείων, ἀπέδωσαν γρήγορα, χάρη στὶς γόνιμες συνερρηκτικὲς συσχετίσεις μεταξὺ τῶν καὶ αὐτόματα προστέθηκε μιὰ τρίτη πηγή: ἡ ἐθνομουσικολογικὴ γνώση ἄλλων μουσικῶν πολιτισμῶν, ἰδίως τῶν ἀνατολικῶν (ἀπὸ τὸ Δουναβίω ὡς τὴν Ἰνδονησία). Ἀμέσως φάνηκε πὼς ἡ ἀρχαία ἑλληνικὴ μουσικὴ εἶχε πολὺ περισσότερα κοινὰ στοιχεῖα μαζὶ τούτων, παρὰ μὲ τὴ Δύση (π.χ. τὰ ἔτοιμα μελωδικὰ καὶ μορφολογικὰ πρότυπα, τοὺς «νόμους» τῶν ἐλλήνων μουσικῶν τῆς ἀρχαϊκῆς μουσικῆς, συγκρίσιμους μὲ τὴς Ἰνδικῆς Ragas, ἢ τὰ ἀραβικὰ Maqam, ἔννοιες ποῦ ἕρρισκονται καὶ στὴν βυζαντινὴ καὶ στὴ δημοτικὴ μὲς μουσικῇ, τελειῶς ἀνυπόκριτες στὴ Δύση) τὴ χρῆσιν μικροτόνων — π.χ. χροές, ἔλξεις κλπ. — τὴν πολυούνητη ρυθμικὴ — πολλὰ εἰδικὰ ὄργανα κ.λ.π.). Ἡ σύγκριση μὲ ἀνατολικὲς μουσικὲς φῶτις ἀμέσως μιὰ ὁλόκληρη οἰορὰ ἀπὸ δυσεπιπλάτα ὡς τότε προβλήματα καὶ πλοῦσις ἀκόμα περισσότερο τὶς γνώσεις μας. Στὸ μεταξὺ, εἶχαν προστεθεῖ καὶ ἄλλες κατηγορίες πηγῶν: τὰ 40 σωζόμενα κατάλοιπα ἀρχαῖα σημειογραφίας («παρτιτούρες» θὰ λέγαμε), ἔστω καὶ ἂν εἶναι ἀποσπασματικά καὶ ὄψιμα συχνὰ, προσθέτουν μιὰ τέταρτη διάσταση, οἱ ἀναφορὲς παλαιότερων ἀρθρῶν μουσικολόγων, ποῦ ἦταν πολὺ πικὸν κοντὰ στὴν ἀρχαία μουσικὴ ἀπὸ ὅ,τι ἔμειε, ἐλάχιστα ἀκόμη γνωστὰ καὶ ποῦ περιμένουν μὲ ἀπόφαση σὲ δικτικὲς γλώσσες, προσθέτουν μιὰ πέμπτη διάσταση, ἡ μελέτη τῆς βυζαντινῆς καὶ τῆς δημοτικῆς μουσικῆς μὲ μιὰ ἐκτὴ διάσταση κ.ὸ.κ.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς μελέτῆς τῶν διαφορετικῶν αὐτῶν πηγῶν καὶ τῶν συσχετισμῶν ἀναμεταξὺ τούτων ὄδηγησε σύντομα πολὺ μακριὰ δίνοντας μας μιὰ πικὴ ἑκαθάρι εἰκόνα γιὰ τὴ φύση

καὶ τὴ σημασία τῆς ἀρχαῖας ἐλληνικῆς μουσικῆς.

Ἐταί, ἔξερουμε πιά σήμερα, χωρὶς ἀμφισβήτηση, πὼς ἡ μουσικὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα εἶχε μιὰ θέση ἀπόλυτα συγκρίσιμη, ἴσως καὶ ἀνώτερη, ἀπὸ αὐτὴ τῶν ἄλλων τεχνῶν ποῦ τότε θαυμάζουμε. Πάντως, στὰ κείμενά της, οἱ ἀρχαῖοι ἀναφέρονται πολὺ συχνότερα στὴ μουσικὴ τούτη παρὰ σ' ἄλλες τέχνες. Ἐπειτα, ἂν προσέξουμε πάνω σ' ἀγγεῖα τῆς συγκέντρωσης, τὴν κατάνυξη, τὴν ἔκταση ἀκόμη, τῶν προσώπων ποῦ μετέχουν σὲ μουσικὲς παραστάσεις βλέπουμε ὅλη τὴ δύναμη, τὸ βάθος, τὴν ἔξαρση, ποῦ συνδόνονται μὲ τὸ θαῦμα τῆς μουσικῆς.

Ἐξερουμε σήμερα ὅτι ἡ μουσικὴ μεσοσύνησε στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα σὲ μιὰ ἐποχὴ πρωϊμότερη ἀπὸ ὅ,τι οἱ ἄλλες τέχνες. Ἀργότερα ἄρχισε μιὰ προσδευτικὴ παρακμὴ: ἐγκατάλειψη τῶν παλιῶν αὐστηρῶν προτύπων, ἐγκατάλειψη τοῦ βασικοῦ ρόλου τῆς μουσικῆς στὴν ἐκπαίδευση ὄλων τῶν παιδιῶν στὸ σχολεῖο, προβολὴ τῶν δεξιότεχνισμοῦ, τοῦ οικονομικοῦ πλοτισμοῦ τῶν ἐπιδέξιων «θενεταίων» καὶ ἄλλων στοιχείων ποῦ ἡ μουσικὴ ἱστορία συνδυάζει συνήθως μὲ ἐποχὲς παρακμῆς. Παρ' ὅλα αὐτά, ὡς τοὺς ὑστατοὺς ἐλληνοιστορικῶς χρόνους καὶ τὴ ρωμαϊκὴ ἐποχὴ ἡ μουσικὴ ἐξακολουθεῖ νὰ παίζει ἕναν σημαντικὸ ρόλο στὴ ζωὴ, ἂν καὶ πολὺ λιγότερο «ὕψηλὸ» παρ' ὅ,τι στὴ μεγάλη ἀρχαϊκὴ ἐποχὴ.

Ἡ εἰσαίτησις τῆς ἀρχαῖας μουσικῆς φαίνεται ἀπὸ τὸ ἀφάνταστα πολυσύνθετο σύστημα μουσικῆς θεωρίας ποῦ χρειαστῆκε ν' ἀναπτυχθεῖ γιὰ ν' ἀποδώσει τὸ πλῆθος τῶν λεπτότατων μελωδικῶν, τονικῶν, ποικιλιματικῶν, ἀγωγικῶν, ρυθμικῶν καὶ ἄλλων διακρίσεων ποῦ χρησιμοποιοῦσαν οἱ ἀρχαῖοι τόσο ἀνετα καὶ μὲ τὴση μαεστρία. Εἶναι ἀδύνατο σ' ἕνα σύντομο σημεῖωμα νὰ περιλάβουμε τὴ σημασία τῶν ἁρμονιῶν, τῶν τόνων, τῶν τρόπων, τῶν τετραχορδῶν, τῶν συστημάτων, τῶν γενῶν, τῶν χρωῶν, τῶν μετρικῶν συστημάτων, τῶν νόμων καὶ τοῦ πλῆθους τῶν ἐνοιῶν ποῦ χρησιμοποιεῖ ἡ ἀρχαία μουσικὴ θεωρία καὶ ποῦ, ἀπὸ πολλὲς ἀπόψεις, πᾶνε πολὺ πικὸν μακριὰ ἀπ' ὅ,τι ἡ δικτικὴ θεωρία. Ἐπίσης ἀντιθέτα ἀπ' ὅ,τι πιστευόταν ὡς τώρα, οἱ ἀρχαῖοι ἔλλυνες κάθε ἄλλο παρὰ ἀγνοοῦσαν τὴν πολυφωνία. Τὴ δικτικὴ συγχορδιακὴ καὶ τονικὴ ἁρμονία, θέθαια, τὴν ἀγνοοῦσαν τελειῶς, ὅπως ὄλοι οἱ ἐξευρωπαικοὶ πολιτισμοί, γιὰτὴ ἦταν ἀντιθέτη στὴ θέση τῆς μουσικῆς τους.

Μολονότι ἡ μουσικὴ τῆς ἀρχαῖας Ἑλλάδας εἶναι κυρίως φωνητικὴ, οἱ ἔλληνες χρησιμοποιοῦσαν μιὰ μεγάλη ποικιλία ὀργάνων, ἐκρινώντας ἀπὸ ἐλάχιστα, ἐξαίθετα, ὅπως ἔλεγαν οἱ ἴδιοι οἱ ἀρχαῖοι, ἀπὸ τὴν Ἄνατολῆ: φόρμιγγε, αὐλός κ.λ.π., ποῦ πολὺ σύντομα, τὰ διαφοροποιῶσαν πρὸς πολλὰς κατευθύνσεις, δίνοντας τούτων μιὰ καθαρὰ ἑλληνικὴν πικὴ, σφραγίδα. Ἐξερουμε κάπου 146 εἰδη μουσικῶν ὀργάνων τῶν ἀρχαῖα Ἑλλάδα (ὅπου περιλαμβάνονται καὶ οἱ ποικιλίες ὀργανισμῶν βασικῶν τύπων, ὅπως οἱ πολυπληθέστατοι αὐλοὶ — κάπου 50 εἰδη), ἀπὸ τὰ ὅποια 26 ἔχουμε ταυτίσει μὲ τὴν ἀντίστοιχὴ εἰκόνα. Παραμένει ὄμως ἕνα πλῆθος εἰκόνας μουσικῶν ὀργάνων ποῦ δὲν ἔξερουμε ἀκόμη πὼς τὰ ὀνομάζαν οἱ ἀρχαῖοι. Τὰ ὄργανα αὐτὰ εἶχαν ἔντονο χαρακτῆρα τὸ καθενα, γι' αὐτὸ καὶ ἦταν ἄλλοι δισκόλο νὰ συνδυάζονται: συνήθως παίζονταν μόνον τὰς, ἢ ἀνά δύο, ἐνῶ εἶναι σπάνιες οἱ παραστάσεις ποῦ δείχνουν 3 ἢ 4 ὄργανα ποῦ παίζονταν μαζὶ.

Ἡ ἔννοια τῆς ὀρχήστρας ἦταν ἀνύπαρκτη, καὶ μάλιστα διανηθικὴ στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα (ὅπως καὶ στὴν Ἰνδία) ὅπου τὸ ἠχητικὸ ἰσωνικὸν διαίγεται καὶ ἐξαιρετικῆς μελωδικῆς καὶ ρυθμικῆς ποικιλίας ταιριάζει περισσότερο σ' αὐτὸ ποῦ ὀνομάζουμε σήμερα «μουσικὴ δωματίου». Εἶναι περιέργο ποῦ μὲ τὴ δῆση τοῦ ἐλληνοιστοικοῦ κόσμου ἐδῶσαν καὶ τὰ κυριότερα ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὄργανα (λύρα, κιθάρα, θάρβιτος, ἄρπες, ἀκόμη καὶ οἱ δῆουλοι) ποῦ ἐπέζησαν σήμερα, σὲ κατονικές ἐξελίξεις τους, σὲ ἀόμερες περιοχὲς (π.χ. Ἄνατ. Ἀφρικὴ, ὅπου βρίσκουμε διάφορους τύπους λύρας κ.λ.π.). Τὸ Βυζάντιο δίδουσε λίγα μόνο ἀπὸ τ' ἀρχαῖα ὄργανα, συνήθως τὰ πλοπλοκότερα, ὁ ἐλληνοιστοικός ὑδραυλὸς ἔγινε τὸ βυζαντινὸ ὄργανο ποῦ ἔδωσε ἀργότερα τὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο τῆς Δύσης, ἐπίσης διάφορα εἰδη λαούτων (πανδοῦρα) καὶ πολυχόρδων πέρασαν στὸ Βυζάντιο.

Πρέπει νὰ τονιστεῖ ὅτι ὁ ὅρος «μουσικὴ» στὴν ἀρχαία Ἑλλάδα εἶχε μιὰ σημασία πολὺ εὐρύτερη ἀπὸ τὴ σημερινή, ποῦ περιορίζεται στὴν «τέχνη τῶν ἤχων». Ὅπως σ' ὄλους τοὺς μεγάλους ἀρχαῖους πολιτισμοὺς, ὁ ὅρος αὐτὸς περιλάμβανε ἐκτός ἀπὸ τὴν καθαυτὸν μουσικὴ ἕδες τῆς τέχνης τῶν χρόνων — λόγο, ὄρχηση, σκηνικὴ δράση, κ.λ.π. — σὲ μιὰ πλατύτερη ἐνότητα (π.χ. ἀρχαῖο δράμα), καὶ ἀκόμη καὶ ἄλλες τέχνες. Πρέπει νὰ τονιστεῖ ἀκόμη πὼς ἡ μουσικὴ τόσο μὲ τὴ στενότερη ὄση καὶ τὴν πλατύ-

τερη έννοια της, ήταν θεμελιακά ριζωμένη μέσα στη ζωή, (σάββα εκφανση της, γιορταστική (χορός, οινοποσία, πανηγύρια), άθλητική, εκπαιδευτική, θεραπευτική, θρηνητική (θρήνος, κηδεία, μοιρολόι), λατρευτική (πλήθους θεοτήτων), δραματική, εργασίας, αγροτικής ή άστικής, στρατιωτική, γιά τό γυναικωνίτη, κ.λ.π. Σε κάθε εύκαιρία ύπηρχε ή ανάλογη μουσική, ανάλογη στή σύλληψη της, στήν έκφραση της, στήν απόδοση της, μ' απόλυτο σεαδισμό, ίδιως στήν αρχαϊκή εποχή. Άλλη μουσική είναι κατάλληλη γιά θρήνο κι άλλη γιά γλέντι, άλλη γιά περιούλια κι άλλη γιά ύμνο, άλλη γιά μέρα κι άλλη γιά νύχτα, άλλη γιά χειμώνα κι άλλη γιά καλοκαίρι, άλλη γιά λιακάδα κι άλλη γιά θροχή, κ.ο.κ. Ή καταλληλότητα της έκφραζόταν κατά δύο τρόπους: μέ τό σεαθισμό του «ήθους», του χαρακτήρα δηλαδή της μουσικής, πού έπρεπε ν' ανταποκρίνεται στό χαρακτήρα της κάθε κοινωνικής κατάστασης, και μέ τους νόμους, πού άκόμη πλατύτερα προσδιόριζαν, έκτός από τό ήθος και τή μορφή του μουσικού έργου, κι άλλα γνωρίσματα του άκόμα. Οι διαφορές ήθους, π.χ. άνάμεσα στό δώρομο και τό φρούγιό τρόπο, δέν ήσαν άπώως έπιφανειακές, ύποκειμενικές, αλλά άυστηρά προσδιορισμένες από ένα σύστημα πού διαχωρίζει απόλυτα τις καταστάσεις, όπως στήν αρχιτεκτονική ο δωρικός ναός διαφέρει θετικά από τόν ιωνικό, όχι μόνο σά «διάθεση», αλλά και σά μαθηματικά και τεχνικά προσδιορισμένο σύστημα.

Φυσικά δέν έφτασε ως έμάς ο ήχος της αρχαίας ελληνικής μουσικής. Έμμεσα όμως μπορούμε νάχουμε μία ύποτυπώδη ιδέα πρώτα, από τό 40 σωζόμενα σήμερα — αύριο μπορεί νά πληθύνουν — κατάλοιπα αρ-

χάιας μουσικής σημειογραφίας, πού είναι άπόλυτα άναγνώσιμα (οι αρχαίοι χρησιμοποίησαν δύο σημειογραφίες, μία «φωνητική» και μία «ένόργανη», πού χάρη στους πίνακες του 'Αλύπτιου — 4ος αιώνας μ.Χ. — διαβάζονται άπόλυτα ως προς τους φθόγγους και τό ρυθμό, αλλά όχι και τήν άγωγική, τά ποικίλματα, τό ήθος της έκτέλεσης, τήν ενοργάνωση, και άλλα ούσιώδη γνωρίσματα, πού δέν σημειώνονται). Τό περιεχόμενο του όμως άποασματικό και άψιμο μέ λιγοστές εξαιρέσεις είναι λιγότερο πολύτιμο από ό,τι θά περίμενε κανείς. Δεύτερος τρόπος γιά νά πλησιάσουμε τήν αρχαία ελληνική μουσική άμεσα, είναι ή θαύτερη γνώση της βυζαντινής και της δημοτικής μας μουσικής. Παρά τις τεράστιες διαφορές πού χωρίζουν τους κόσμους αυτούς (διαφορές έξισου σημαντικές μ' αυτές πού παρατηρούμε άνάμεσα, π.χ., σέ αρχαία και βυζαντινή αρχιτεκτονική), υπάρχουν έντούτες, μερικά πολύ χαρακτηριστικά κοινά στοιχεία μεταξύ τους — κι ή πρόσφατη μελέτη προσθέτει όλο και περισσότερα — πού μάς επιτρέπουν, έστω και τμηματικά, νά κατανοήσουμε τόν κόσμο των χαμένων ήχων της αρχαίας μουσικής και τή μαγεία τους.

Γιά νά δώσουμε ένα παράδειγμα: οι δύο μεγάλοι Δελφικοί Ύμνοι στόν 'Απόλλωνα, γραμμένοι στό τέλει του 2ου αιώνα π.Χ. σέ μαρμαρίνες πλάκες (Μουσείο των Δελφών) ένώ φαίνονται ν' άφορούν τήν άψιμη αυτή εποχή, διασώζουν, έντούτες, ειδικές κλίμακες και τρόπους (π.χ. πεντατονικό έναρμόνιο μέ μεγάλες τρίτες) πού εξαφανίστηκαν μετά τό 500 π.Χ. είναι πολύ πιθανό λοιπόν πώς παριστάνουν μουσική πολύ αρχαία, της μεγάλης αρχαϊκής εποχής (πριν άπό τό 500 π.Χ.) πού διασώθηκε σχεδόν άναλλοίωτη ως τήν εποχή της καταγραφής τους, και μάς δίνουν έτσι ένα δείγμα της μεγάλης κλασικής μουσικής των Έλλήνων. Και μολοντί διασώζεται μία μελωδία μόνο στό μάρμαρο, έξερμο ότι οι ύμνοι αυτοί τραγουδήθηκαν από μεγάλη χορωδία Άθηναίων, ειδικά διδαγμένη, μαζί μέ μουσικά όργανα, μέ ήθροποιούς, μέ άρχηση κ.λ.π. Έπρόκειτο έπομένως όχι γιά ένα τραγούδι, αλλά γιά κάτι πού θά τό όνομάζαμε σήμερα «όπερα» ή «όρατόριο» ή «πολύτεχο έργο», έργο μεγάλων διαστάσεων και αξιώσεων, φυσικά άνάλογο μέ τό σεαθρό χαρακτήρα της ιερατικής τελετής πού άρμόζε στή λατρεία του 'Απόλλωνα (άπ' αύ-

τό τό μάρμαρο διασώθηκε μόνο ένα περίγραμμα, όπως π.χ. ή αρχή της μελωδίας του φινάλε της ένατης συμφωνίας του Μπετόβεν, κι ή προσπάθειά μας νά άποκαταστήσουμε τή μνημειακή έντύπωση του συνολικού έργου από τήν αρχαία καταγραφή μοιάζει μ' έκείνη μελλοντικών έρευνητών π.χ. του 4.000 μ.Χ., πού θά προσπαθούν νά φανταστούν τό μεγαλύτεριο της ένατης έχοντας στό χέριο τους μόνο τήν αρχή της μελωδίας του φινάλε).

Έτσι, ή ώραιότερη προσπάθεια στό θαυμαστό, όπως έξερμο πεί, κόσμο της αρχαίας ελληνικής μουσικής γιά τό μέσο, άνειδίκευτο, σημερινό πολίτη, ίσως νά είναι ή έμωση των συγκλονιστικών άπεικονισμών των μουσικών σκηνών πάνω στα έργα τέχνης πού έτυχε νά φτάσουν ως έμάς.

Σύντομη Βιβλιογραφία

- SACHS Curt. *The Rise of Music in the Ancient World, East and West*. New York 1943 σελ.198-278 (άποτέλει τήν καλύτερη εισαγωγή στό θέμα).
- WEGNER Max. *Das Musikleben der Griechen*, Berlin 1949 (κοινωνική όθεση της μουσικής).
- WEGNER Max. *Musikgeschichte in Bildern, Band II: Musik des Altertums*, 4: Griechenland, Leipzig 1963 (πλούσια εικονογράφηση).
- HENDERSON Isabel. *so The New Oxford History of Music, vol. I. Ancient and Oriental Music, Anc. Greek Music*. Oxford University Press, London - New York - Toronto 1957 (γενικές πληροφορίες).
- ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ Σόλων. Έγκυκλοπαίδεια της αρχαίας ελληνικής Μουσικής, Άθήνα 1981 (όλα τά θέματα σέ μορφή λεξικού).
- PÖHLMANN Eger. *Denkmäler Altgriechischer Musik*, Nürnberg 1970 (κριτικός κατάλογος των μουσικών κειμένων πού έχουν βρεθεί ως σήμερα).

Music in Ancient Greece

Yannis Papaloannou

It was until recently accepted, not only by non specialists but also by distinguished musicologists that music in the cultural life of ancient Greece had played a minor role than sculpture, poetry, theater or architecture; furthermore, that it by no means could claim achievements equal to the other arts. This misbelief was based both on the limited knowledge of the ancient Greek music and on the mishandling of the subject, since the scholars were trying to study and evaluate it by comparing it with classical, western music. As a result they could not reach any positive conclusion. The older, european scholars had mainly based their study on the interpretation of ancient texts that led at that time to contradictory conclusions.